

"মৰমৰ সন্তানসকল - গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি সকলোৰে প্ৰতি থকা দায়িত্ব পালন কৰিব লাগে, ঘৃণা কৰিব নালাগে কিন্তু পদুম ফুলৰ নিচিনা পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে"

প্ৰশ্ন: তোমালোকৰ বিজয়ৰ নাগাৰা কেতিয়া বাজিব? বাহ-বাহেকনেকৈ ওলাব?

উত্তৰ: * উত্তৰ:- অন্ত সময়ত যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত মায়াৰ গ্ৰহচাৰী বহাতো বন্ধ হৈ যাব, সদায় ৰাস্তা স্পষ্ট (line clear) থাকিব তেতিয়া বাহাহওলাব, বিজয়ৰ নাগাৰা বাজিব। এতিয়াতো সন্তানসকলৰ ওপৰত গ্ৰহচাৰী বহি গৈছে। বিধিনি আহি থাকে। 3 খোজ মাটিও মক্ষিলহে পোৱা যায়। কিন্তু সেই সময়ো আহিব যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকল গোটেই বিশ্বৰ মালিক হ'ব।

গীত: * গীত :- ধৈৰ্য ধৰা হে মন ... (ধীৰজ ধৰ মনুৱা...)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানিছা যে এতিয়া পুৰণা নাটক সম্পূৰ্ণ হৈছে। দুখৰ দিন আৰু কিছু সময় বাকী আছে আকৌ সদায় সুখেই সুখ হ'ব। যেতিয়া সুখৰ বিষয়ে জনা যায় তেতিয়া বুজা যায় এয়া দুখধাম, বহুত পাৰ্থক্য আছে। এতিয়া সুখৰ কাৰণে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। বুজি পাইছা এতিয়া দুখৰ পুৰণি নাটক পুৰা হৈছে। সুখৰ কাৰণে এতিয়া আমি বাপদাদাৰ শ্ৰীমতত চলি আছো। কাৰোবাক বুজোৱা বহুত সহজ। এতিয়া বাবাৰ ওচৰলৈ যাব লাগে। বাবাই লৈ যাবলৈ আহিছে। গৃহস্থ ধৰ্মত থাকি পদুম ফুলৰ সমান পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। দায়িত্ব নিশ্চয় পালন কৰিব লাগে। যদি দায়িত্ব পালন নকৰা তেন্তে যেন সন্ত্যাসীৰ নিচিনা হৈ গ'লা। তেওঁলোকে দায়িত্ব পালন নকৰে সেয়েহে তেওঁলোকক নিবৃত্তি মার্গ, হঠযোগী বুলি কোৱা হয়। সন্ত্যাসীৰ দ্বাৰা যি শিকোৱা হয় সেয়া হৈছে হঠযোগ। আমি ৰাজযোগ শিকো, যি ভগৱানে শিকায়। ভাৰতৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ হৈছেই গীতা। অন্যৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ কি তাৰ লগত আমাৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। সন্ত্যাসীসকল কোনো প্ৰবৃত্তি মার্গৰ নহয়, তেওঁলোকৰ হৈছে হঠযোগ। ঘৰ-দুৱাৰ এৰি জংঘলত বহি যায়, তেওঁলোকে জন্ম জন্মই সন্ত্যাস কৰিব লগা হয়। তোমালোকে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি এবাৰ সন্ত্যাস কৰা পাছত 21 জন্মৰ তাৰ প্ৰালন্ধ পোৱা। তেওঁলোকৰ হৈছে হঠৰ সন্ত্যাস আৰু হঠযোগ, তোমালোকৰ হৈছে বেহঠৰ সন্ত্যাস আৰু ৰাজযোগ। তেওঁলোকেতো গৃহস্থ ব্যৱহাৰ ত্যাগ কৰে। ৰাজযোগৰতো বহুত গায়ন আছে। ভগৱানে ৰাজযোগ শিকাইছিল গতিকে ভগৱানক নিশ্চয় উচ্চতকৈ উচ্চ জনকে কোৱা হ'ব। শ্ৰীকৃষ্ণতো ভগৱান হ'ব নোৱাৰে। বেহঠৰ পিতা হৈছেই সেই নিৰাকাৰ। বেহঠৰ বাদশ্বাহী তেৱেঁই দিব পাৰে। ইয়াতে গৃহস্থ ব্যৱহাৰক ঘৃণা কৰা নহয়। পিতাই কয় – এই অন্তিম জন্ম গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পৱিত্ৰ হোৱা। পতিত-পাৱন বুলি কোনো সন্ত্যাসীক কোৱা নহয়। সন্ত্যাসীয়ে নিজেও গায় পতিত-পাৱন... তেওঁক স্মৰণ কৰে, তেওঁলোকেও পাৱন দুনিয়া বিচাৰে। কিন্তু এয়া নাজানে যে সেই দুনিয়াই হৈছে অন্য এখন। যেতিয়া তেওঁলোক গৃহস্থ ব্যৱহাৰত নায়েই তেনেহ'লে দেৱতাকো নামানিব। তেওঁলোকে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে। পিতায়ো কেতিয়াও হঠযোগ শিকাৰ নোৱাৰে আৰু সন্ত্যাসীয়ে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে। এয়া বুজিবলগীয়া কথা।

এতিয়া দিল্লীত বিশ্ব সন্মিলন হৈছে, তেওঁলোকক বুজাব লাগে, লিখিতভাৱে সকলোকে দিব লাগে। তাততো মতভেদ হৈ যায়। লিখিতভাৱে দিলে সকলোৱে বুজি পাব যে এওঁলোকৰ উদ্দেশ্য কি?

এতিয়া তোমালোকে বুজিছা আমি ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হওঁ, আমি শূদ্ৰ কুলৰ সদস্য কেনেকৈ হ'ব পাৰো বা বিকাৰী কুলত আমি নিজকে কেনেকৈ নাম অন্তৰ্ভুক্ত কৰিব পাৰো, সেইবাবে আমি প্ৰত্যাখ্যান কৰো। আমি হৈছো আস্তিক, তেওঁলোক হৈছে নাস্তিক। তেওঁলোক ঈশ্বৰক নামানে, আমি ঈশ্বৰৰ সৈতে যোগ লগাওঁ। মতভেদ হৈ যায়। বুজোৱা হয় যিসকলে পিতাক নাজানে তেওঁলোক নাস্তিক। সেয়েহে পিতা আহিহে আস্তিক কৰি তুলিব। পিতাৰ হোৱা বাবে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এয়া অতি গুঢ় কথা। প্ৰথমতে এইটো বুদ্ধিত বহাব লাগে যে গীতাৰ ভগৱান হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেৱেঁই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। ভাৰতৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মই মুখ্য। ভাৰত খণ্ডৰ কিবাতো ধৰ্ম থকা উচিত নহয় জানো। নিজৰ ধৰ্মকে পাহৰি গৈছে। এয়াও তোমালোকে জানিছা যে নাটক অনুসৰি ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি যাব লাগে তেতিয়াহে পুনৰ পিতাই আহি প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। নহ'লে আকৌ পিতা কেনেকৈ আহিব? কোৱা হয় – যেতিয়া দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যায় তেতিয়া মই আহো। প্ৰায়ঃ লোপ নিশ্চয় হ'বই লাগে। কোৱা হয় ষাঁড় গৰুৰ এখন ঠেং ভাঙি গ'ল, বাকী 3 খন ঠেঙৰ ওপৰত থিয় হৈ আছে। গতিকে মুখ্য হৈছেই 4 টা ধৰ্ম। এতিয়া দেৱতা ধৰ্মৰ ঠেং

ভাঙি গৈছে, অৰ্থাৎ সেই ধৰ্ম লুপ্ত হৈ গৈছে সেইবাবে বট বৃক্ষৰ উদাহৰণ দিয়া হয় যে মূল শিপা পচি গৈছে। বাকী ঠাল-ঠেঙুলি কিমান থিয় হৈ আছে। সেইদৰে ইয়াতো মূল শিপা দেৱতা ধৰ্ম নাই। বাকী গোটেই দুনিয়াত ধৰ্মীয় গোষ্ঠী-উপগোষ্ঠী আদি কিমান আছে! তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া গোটেই স্তান আছে। পিতাই কৈছে – তোমালোক সন্তানসকলে এই নাটকক জানি গৈছা। এতিয়া এয়া গোটেই বৃক্ষজোপা পুৰণি হৈ গৈছে। কলিযুগৰ পিছত নিশ্চয় সত্যযুগ আহিব। চক্ৰ নিশ্চয় ঘূৰিব লাগিব। বুদ্ধিত এইটো ৰাখিব লাগে – এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হৈছে, আমি গৈ আছো। চলোতে-ফুৰোতে, উঠোতে-বহোতেও যাতে স্মৃতিত থাকে – এতিয়া আমি উভতি যাব লাগিব। মনমনাভব, মধ্যাজী ভৱৰ এয়াই অৰ্থ। যিকোনো সভাত ভাষণ আদি কৰিবলগীয়া হ’লে এইটোৱে বুজাব লাগে – পৰমপিতা পৰমাত্মাই পুনৰপি কৈছে যে হে সন্তানসকল, দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ খতম হ’ব। মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। গৃহস্থ ধৰ্মত থাকি পদুম ফুলৰ সমান হৈ মোক স্মৰণ কৰা, পৱিত্ৰ হোৱা, স্তান ধাৰণ কৰা। এতিয়া সকলোৱে দুৰ্গতিত আছে। সত্যযুগত দেৱতাসকল সংগতিত আছিল। পুনৰ পিতাহে আহি সংগতি কৰায়। সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ... এয়া হৈছে সংগতিৰ লক্ষণ। এয়া কোনে দিয়ে? পিতাই। তেওঁৰ আকৌ লক্ষণ কি? তেওঁ হৈছে স্তানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ। তেওঁৰ মহিমা একেবাৰে বেলেগ। এনেকুৱা নহয় যে সকলোৱে একে। এজন পিতাৰ সন্তান সকলোৱে আত্মা। প্ৰজাপিতাৰে সন্তান হয়। এতিয়া নতুন ৰচনা ৰচা হয়। প্ৰজাপিতাৰ সন্তানতো সকলোৱে হয় কিন্তু তেওঁলোকে এই কথাবোৰ নাজানে। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ হৈছে সকলোকে উচ্চ। ভাৰতৰে বৰ্ণৰ গায়ন কৰা হয়। 84 জন্ম ল’বলৈ এই বৰ্ণবোৰ অতিক্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ হৈছে সংগম যুগত।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল মিঠা মৌনতাত (শান্ত অৱস্থাত; sweet silence) থাকা। এই মৌনতা সকলোতকৈ ভাল। প্ৰকৃততে শান্তিৰ মালা ডিঙিতে পৰি আছে। শান্তিৰ ঘৰলৈ যাব সকলোৱে বিচাৰে। কিন্তু এই ৰাস্তা কোনে দেখুৱাব? শান্তিৰ সাগৰৰ বাহিৰে অন্য কোনেও ক’ব নোৱাৰে। ভাল আখ্যা দিয়া হৈছে – শান্তিৰ সাগৰ, স্তানৰ সাগৰ। শ্ৰীকৃষ্ণ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ। তেওঁ হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। কিমান ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য। কৃষ্ণক সৃষ্টিৰ বীজ বুলি ক’ব নোৱাৰি। সৰ্বব্যাপীৰ স্তান সিদ্ধ হ’ব নোৱাৰে। পিতাৰ মহিমা নিজৰ। তেওঁ সদায় পূজ্য, কেতিয়াও পূজাৰী নহয়। ওপৰৰ পৰা প্ৰথমতে যিসকল আহে তেওঁলোক পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হয়। বহুত পইন্ট বুজোৱা হয়। প্ৰদৰ্শনীলৈ কিমান আহে, কিন্তু কোটিৰ ভিতৰত কোনোবাহে ওলায় কিয়নো লক্ষ্য বহুত উচ্চ। প্ৰজাতো বহুত হৈ থাকিব। মালাৰ দানা কোটিৰ ভিতৰত কোনোবাহে ওলায়। নাৰদৰো দৃষ্টান্ত আছে, তেওঁক ক’লে তুমি নিজৰ চেহেৰা চোৱা – লক্ষ্মীক বৰণ কৰিবলৈ লায়ক হোৱানে? প্ৰজাতো বহুত হ’ব। ৰজাতো তথাপিও ৰজাই। এজন এজন ৰজাৰ লাখ লাখ প্ৰজা থাকিব। পুৰুষাৰ্থতো উচ্চ কৰিব লাগে। ৰজাৰ ভিতৰতো কোনোবা ডাঙৰ ৰজা, কোনোবা সৰু ৰজা হয়। ভাৰতত কিমান ৰজা আছিল! সত্যযুগতো বহুত মহাৰজা থাকে। এয়া সত্যযুগৰ পৰা চলি আহিছে। মহাৰজাসকলৰ বহুত সম্পত্তি থাকে, ৰজাসকলৰ কম। এয়া হৈছে শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱাৰ স্তান। তাৰ বাবেই পুৰুষাৰ্থ কৰা হয়। সোধা হয় – লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পদ পাবা নে ৰাম-সীতাৰ? তেতিয়া কয় – আমিহে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰে পদ পাম, মাঁ-পিতাৰ পৰা পুৰা উত্তৰাধিকাৰ লম। এয়া আচৰিত কথা নহয়নে, আৰু অন্য কোনো ঠাইতে এই কথাবোৰ নাই, কোনো শাস্ত্ৰতো নাই। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলি গৈছে। পিতাই বুজাইছে – চলোতে-ফুৰোতে এনেকৈ ভাবা আমি ভাওৰীয়া, আমি উভতি যাব লাগিব। এইটো স্মৃতিত থাকিব লাগে, ইয়াকে মনমনাভব, মধ্যাজী ভৱ বুলি কোৱা হয়। পিতাই বাৰে বাৰে মনত পেলাই দিয়ে – মই তোমালোকক উভতাই লৈ যাবলৈ আহিছো। এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। এই যাত্ৰা পিতাৰ বাহিৰে কোনেও কৰাব নোৱাৰে। ভাৰতৰ মহিমাও বহুত কৰিব লাগে। এই ভাৰত আটাইতকৈ পৱিত্ৰ স্থান। সকলোৰে দুখ-হতা আৰু সুখ-কৰ্তা, সকলোৰে সংগতি দাতা এজনে পিতা। ভাৰত তেওঁৰ জন্ম স্থান। সেই পিতা হৈছে সকলোৰে মুক্তিদাতা। তেওঁৰ ইয়াত (ভাৰতত) উচ্চতকৈ উচ্চ তীৰ্থস্থান। ভাৰতবাসী যদিও শিৱৰ মন্দিৰলৈ যায় কিন্তু তেওঁলোকে নাজানে। গান্ধীক জানে, ভাবে তেওঁ বহুত ভাল আছিল সেইবাবে গৈ তেওঁৰ প্ৰতি ফুল আদি অৰ্পণ কৰে, লাখ লাখ খৰচ কৰে। এতিয়া এই সময়ত হৈছেই তেওঁলোকৰ ৰাজ্য। যি বিচাৰে সেয়া কৰিব পাৰে। এয়াতো পিতাই বহি গুপ্ত ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে, এই ৰাজ্যই হৈছে বেলেগ। ভাৰতত প্ৰথমতে দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। তেওঁলোকে দেখুৱায় অসুৰ আৰু দেৱতাসকলৰ যুদ্ধ লাগিল। কিন্তু এনেকুৱা কথাতো নহয়। ইয়াততো যুদ্ধ ক্ষেত্ৰত মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা যায়, মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী নিশ্চয় সৰ্বশক্তিমানেহে কৰাব। কৃষ্ণক সৰ্বশক্তিমান বুলি কোৱা নহয়। বাবোৰে ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা এৰুৱাই ৰামৰাজ্য স্থাপনা কৰাই আছে। বাকী তাত যুদ্ধ আদিৰ কথা নাথাকে। এতিয়া লক্ষ্য কৰিলে দেখিবা সৃষ্টিত বৰ্তমান সৰ্বশক্তিমান হৈছে খ্ৰীষ্টান লোকসকল। তেওঁলোকে বিচাৰিলে সকলোৰে ওপৰত বিজয়ী হ’ব পাৰে কিন্তু তেওঁলোকে বিশ্বৰ মালিক হ’ব, এইটো বিধান নাই। এই ৰহস্য তোমালোকেহে জানা। এই সময়ত সৰ্বশক্তিমান ৰাজধানী হৈছে খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ। নহ’লে তেওঁলোকৰ সংখ্যা কম হোৱা উচিত কিয়নো শেষত আহিছে। কিন্তু 3 টা ধৰ্মৰ ভিতৰত এই ধৰ্ম সকলোতকৈ তীক্ষ্ণ। সকলোকে হাতৰ মুঠিত ৰাখি থৈছে। এয়াও নাটকত

নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এওঁলোকৰ দ্বাৰাই পুনৰ আমি ৰাজধানী পাম। কাহিনীও আছে দুটা মেকুৰীয়ে যুদ্ধ কৰে মাখন মাজতে তৃতীয়জনে পায়। সেয়েহে তেওঁলোকে পৰস্পৰে যুদ্ধ কৰে, মাখন মাজতে ভাৰতবাসীয়ে পায়। কাহিনী হৈছে পাই-পইচাৰ, অৰ্থ কিমান বিশাল। মানুহবোৰ কিমান অবুজ। ভাওৰীয়া হৈও নাটকক নাজানে, অবুজন হৈ গৈছে। গৰীবসকলেহে বুজি পায় ধনবান লোকসকলে একো বুজি নাপায়। গৰীব নিবাসী পতিত-পাৱন পিতা বুলি গায়ন কৰা হয়। এতিয়া ব্যৱহাৰিকভাৱে নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। ডাঙৰ ডাঙৰ সভাত তোমালোকে বুজাব লাগে। বিবেকে কয় যে লাহে লাহে বাহুহঁওলাব, শেষ সময়ত নাগাৰা বাজিব। এতিয়াতো সন্তানসকলৰ ওপৰত গ্ৰহচাৰী বহে। লাইন স্পষ্ট নহয়। বিধিনি আহি থাকে। এয়াও নাটক অনুসৰি আহিয়ে থাকিব। যিমানে পুৰুষাৰ্থ কৰিবা, সিমানে উচ্চ পদ পাবা। পাণ্ডৱসকলে 3 খোজ মাটিও পোৱা নাছিল। সেয়া এতিয়াৰে গায়ন। কিন্তু এয়া কোনেও নাজানে যে তেওঁলোকেই পুনৰ ব্যৱহাৰিকভাৱে বিশ্বৰ মালিক হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানিছা, এই ক্ষেত্ৰত আফচোচ কৰা নহয়। কল্পৰ আগতেও এনেকুৱা হৈছিল। ড্ৰামাৰ মৰ্গত থিয় হৈ থাকিব লাগে, লৰচৰ হ'ব নালাগে (ড্ৰামাৰ দৃশ্যৱলীক লৈ অস্থিৰ হ'ব নালাগে)। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ব, সুখধামলৈ যাম। পঢ়া এনেকৈ পঢ়িব লাগে যাতে উচ্চ পদ পাব পাৰি। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:- ****

(1) চলোতে-ফুৰোতে নিজকে ভাওৰীয়া বুলি ভাবিব লাগে, ড্ৰামাৰ মৰ্গত অটল-অচল হৈ থাকিব লাগে। বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে এতিয়া আমি ঘৰলৈ উভতি যাম, আমি যাত্ৰাত আছো।

(2) সংগতিৰ সকলো লক্ষণ নিজৰ মাজত ধাৰণা কৰিব লাগে। সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগে।

বৰদান: সহযোগৰ শুভ ভাৱনাৰ দ্বাৰা আত্মিক বায়ুমণ্ডল গঢ়ি তোলাতা মাষ্ট ৰ দাতা হোৱা
যেনেকৈ প্ৰকৃতিয়ে নিজৰ বায়ুমণ্ডলৰ প্ৰভাৱ অনুভৱ কৰায়, কেতিয়াবা গৰম, কেতিয়াবা ঠাণ্ডা... এনেকৈ তোমালোক প্ৰকৃতিজীৱ সদায় সহযোগী, সহজযোগী আত্মাসকলে নিজৰ শুভভাৱনাৰ দ্বাৰা আত্মিক বায়ুমণ্ডল গঢ়ি তোলাত সহযোগী হোৱা। তেওঁ এনেকুৱা হয় বা এনেকুৱা কৰে, সেয়া নাভাবিবা। যেনেকুৱাই বায়ুমণ্ডল নহওক, ব্যক্তি নহওক, মই সহযোগ দিব লাগে। দাতাৰ সন্তানে সদায় দিয়ে। গতিকে লগিলে মনেৰে সহযোগী হোৱা, বাণীৰে হোৱা, সম্বন্ধ-সম্পৰ্কৰ দ্বাৰা হোৱা কিন্তু লক্ষ্য থাকিব লাগে সহযোগী নিশ্চয় হ'ব লাগিব।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যাৰ (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) স্থিতি ৰ দ্বাৰা সকলোৰে ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰা মানেই কামধেনু হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!